

# Csontos János: Újratárgyalás el?tt áll Európa

2016 február 18. Flag

## Szöveg méret

90
Mentés

- 0

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

Két világháborút veszítettünk el a németek oldalán a XX. században; botorság volna hát a XXI. században bekötött szemmel utánuk masíroznunk a szakadék felé.

Autót (amíg józan profitérdekb?l és hiperkorrekt elbutulásból ered?en alulképzett muszlim munkanélküliek tömegére nem cserélik az ?shonos szakembereket a szalagok mellett) egyel?re tudnak gyártani, ez ügyben a félmillió kecskeméti Mercedes tükrében eredményesen üzletelünk is velük – ám a háborúkat száz éve valahogy rendre az ellenlábasok nyerik.

Konrad Adenauert?l Helmut Kohlig soha nem is tévesztették szem el?l, hogy nekik a dupla fiaskó után inkább a békét kell megnyerniük: ezt a projektet közkelet?en Európai Uniónak szokás nevezni. A franciáknak, akik még halványan emlékeznek a Gloire id?szakára, hízelgett, hogy a történelmi megbékélés jegyében Bonn, majd Berlin új kontinentális tengelyhatalommá emelte ?ket; a birodalmi központot a figyelemelterelés érdekében kiszervezték a jelentéktelen Brüsszelbe (a „mesterséges megtermékenyítéssel” létrejött Belgium még kormány nélkül is huzamosan elm?ködget); a folyamatos keleti b?vítéssel pedig a piacszerzés gondját is egy emberölt?re kipipálhatták. Tartott a biznisz egészen addig, míg az elpuhult jóléti Európának szembe nem kellett néznie a demográfiai önsorsrontásból származó fenntarthatatlanság közeli rémével. A nagymérv? vendégmunkás-, majd migránsimport szembeötl? civilizációs veszélyeit a politikailag korrekt agymosással igyekeztek semlegesíteni, de a valóság felülírta a laboratóriumi fikciót: az ellenpéldák a zabolátlan kölni karneváli hangulattól a szexuális vészhelyzetb?l fakadó bécsi homoerotikus pedofil er?szakon át a párizsi terrorista népirtásig ívelnek. El?re látható volt, hogy a pipogya struccpolitika el?bb-utóbb struccpecsenyében végz?dik.

Igazából nem a német népr?l beszélek, amely a megtépázottság ellenére korántsem veszítette el erényeit; hanem egy kisebbségr?l: bizonyos németekr?l. Szegény németek a történelemmel való, nem csekély részben kívülr?l rájuk er?ltetett programos szembenézésben mára lelkileg kissé megnyomorodtak: az újraegyesülés eufóriája elmúlt, a permanens b?ntudat gazdasági el?nyökre váltása pedig egy id? után már nem elég az egészséges nemzeti önbizalom újratermeléséhez. Tudják ugyan, hogy (még) övék az unió, de nem mondhatják. A német társadalom épp ezért szóban és tettben rohamléptekkel polarizálódik: egyszerre van jelen az Udo Ulfkotte könyvéb?l ismert, a politikai-gazdasági elit által kézivezérelt, folyamatosan cenzúrázó, s olykor kínos tényeket szisztematikusan elhallgató mainstream média, illetve a migránsszállásokat módszeresen gyújtogató, xenofób és antiszemita militáns széls?jobb és széls?bal. (Hogy mi a weimarizálódás vagy a szovjetizálódás el?játéka, az mindig csak utólag derül ki.) A szómágia, a mindenen elhatalmasodó „újbeszél” (ne feledjük: még az össznémet kancellár asszony is az NDK-s hivatali bikkfanyelven szocializálódott) azonban csak átmenetileg képes uralni a reáliákat. Egy retorikai kisebbség a politikai korrektség hitelveinek jegyében nyomja el a csendesen morgolódó többséget – az akut német belpolitikai probléma pedig a vázolt er?viszonyok miatt egyben európai demokráciadeficit is.

Fájdalom, ebbe az arrogáns német minoritásba beletartozik a jobb sorsra hivatott Angela Merkel is, aki csúfondáros módon épp korporatív nagykoalíciót vezet, s aki egy s?r? évtized alatt meglehet?sen belefáradt a hatalomgyakorlás megpróbáltatásaiba. Nem, nem csupán a németországi migránsválság történelmi b?nné növekedett félrekezelésér?l van szó: az alkalmatlan junckeri uniós elit makacssága miatt most már Európa túlélése a tét. A józan eszüket a krízisekben is meg?rz?, a talpraesett Cameron által zsarolóképes vezet?vel rendelkez? britek potenciális kiválásával az unió visszatérne a sematikus német–francia tengelymodellhez: a függelékekkel együtt ezt csúfolják mag-Európának, kétsebességes uniónak. Ez egyúttal a nagy történelmi kísérlet fiaskójának duzzogó beismerése is volna, hiszen Közép-Európa „hálátlan” és renegát (képes a saját érdekeit felismerni és képviselni); Dél-Európa csekély kivételekkel gazdasági kudarctörténet (a görögök lélekben már le is váltak a centrumról, feladva például a határ?rzés periferikus evidenciáját); Észak-Európa pedig (a karakán Dánia kivételével) migránskérdésben a permanens harakiri állapotában van.

A magunió sem az amerikai, sem az ázsiai gazdasági gyarmatosító szándékoknak (nemzeti és uniós szuverenitást felszámoló, egyoldalú „szabadkereskedelmi szerz?déseknek”) nem tud egyedül ellenállni. Vagyis ami van, az senkinek nem jó: újratervezés szükséges, mert az eddigi modell a m?ködésképtelenség jeleit mutatja. Egy újratárgyaláson pedig mindenki nyerhet, kivéve a németeket: nekik engedniük kellene kiváltságaikból. (Ezek oly mérték? kivételezettségek, hogy még a válságon is gyarapodtak.) Mivel érthet? módon nem szeretnének önként és dalolva visszakozni, illetve minimalizálni akarják veszteségeiket, a közelg? uniós csúcs el?tt a hét végén megindult a szájkarate. A demokratikus berendezkedés nem zárja ki, hogy a német média ne legyen tele címeres gazemberekkel – nemcsak ulfkottei, hanem krisztusi és mózesi mérce szerint is.

A Bild am Sonntag Megmenthet? még Európa? cím? összeállításában (ahol Európán „a német Európa” értend?) az antimerkeli migránspolitikát képvisel?, a tágabb európai érdekek mögé koalíciót toborzó Orbán Viktor már diabolikus színben t?nik fel. Sebastian Pfeifer képes volt azt hazudni, hogy „Orbán váltotta ki a humanitárius válságot, amely cselekvésre kényszerítette Angela Merkelt”. Erre még Orwell is elismer?en csettintene, s?t talán még virtuálisan koccintana is Goebbelsszel. (Elnézést, George…) Talán abban bíznak a Bildnél: a rövid emlékezet? német olvasóba egy id? után már az is belesulykolható lesz, hogy Orbán hívta meg Európába a potenciális er?szakolókat és terroristákat! S?t, a cél érdekében demokratikusan szelfizett is velük, miközben az addig tétlen németek és osztrákok kénytelenek voltak kétségbeesett kerítésépítésbe fogni. Szegény, szerencsétlen Angela ebben a fantáziadús interpretációban az orbáni fifika hatására „megnyitotta a német határokat, és azóta nem tudja bezárni”, ám ett?l még alkalmasnak tartja magát a kancellárkodásra. Így lett hát Orbán Merkel „leggonoszabb és leger?sebb ellenfele”, aki „szétrombolhatja az uniót”. Az ok és okozat pedig menjen panaszra a strasbourgi bírósághoz. Sebastian Pfeifer nem azonos a jéghokissal, sem azzal a filmes szakemberrel, aki az Óz-animáció különleges effektjeiért felel; s értelemszer?en az 1982-ben elhalálozott ornitológus sem értekezhetett Orbánról mint Merkel-buktató „jómadárról”. Leginkább a német Szelestey Lajosként tudom elképzelni.

A Welt am Sonntagban viszont Robin Alexander és Manuel Bewarder keresetlenül „ellencsászárnak” nevezte Orbánt; bele sem gondolva, hogy akkor Angela a császárn?. Ugyanakkor szerintük az Orbán körül csoportosuló, Bulgária- és Macedónia-párti közép-európaiaknál „veszélyesebbek a pártüt?k Merkel saját soraiban”. Ebb?l az elszólásból is látni: markáns német belpolitikai, el?re hozott választási harc is ez a javából. Az egy dolog, hogy a Lajtán inneni világ nem akarja mulandó német érdekeknek beáldozni jöv?jét és kultúráját; de a németek sem feltétlenül akarnak immár a német közvéleményt negligáló vezet?t maguknak. A Spiegel a ráolvasás, vuduzás és ellencsászározás helyett világosabban fogalmazott: az uniós csúcson „példátlan konfrontáció” alakulhat ki, miután Orbán Viktor „már most nyíltan hangulatot kelt Merkel Törökországgal kötött paktuma ellen, és néhány kelet-európai szövetségesével megpróbálja puszta er?szakkal feltartóztatni a menekültáradatot”.

A visegrádi csúcs után ez már nem egyszer? hangulatkeltés. Most hagyjuk, hogy mi az a „puszta er?szak” (talán a határ?rzés a feltett kezek helyett), de ez a paktum, amelyben a korábban leszólt, de nagy zsarolópotenciállal bíró Erdogan úgy megalázta Merkelt, mintha az isztambuli bazárban alkudozna vele, sem a német, sem az uniós büszkeséget nem acélozza. Így aztán valóban lehet, hogy Merkel hazai ellenlábasai „titokban Orbánnak drukkolnak”. De miért titokban? Miért a magyar kormányf? háta mögé búvva kell bírálniuk Merkel „morális imperializmusát”? Még a végén kiderül, hogy nem csupán egy ajnározott „államn?” lehet államférfi…

Csontos János - www.magyaridok.hu

**Tisztelt olvasók!**
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu




**Ajánló**